

ХРИСТИЯНСЬКА ПЕРСПЕКТИВА

Історія свідчить, що століття за століттям ліві сили постійно, часом підступно та улесливо, часом галасливо й відкрито, вели свою боротьбу в напрямку повної дехристиянізації суспільства. Як і багато інших віруючих, ми занепокоєні тим, як швидко ця пропаганда проти християнських моралей та цінностей заповнює теперішнє західне суспільство. Ми живемо у соціумі, де навіть слово “християнин” часто вживається для зображення неосвіченої, обмеженої, низькоінтелектуальної чи навіть потенційно небезпечної для суспільства особи. З іншого боку, аборти, гомосексуалізм, так само як потяг до задоволення егоїстичних потреб та досягнення непомірних матеріальних багатств секулярного гуманізму, все більш вважаються моральними, соціальними та політично визнаними зразками для наступного покоління.

З християнської точки зору найбільшою трагедією в боротьбі за релігійну свободу є позиція тих християн, які не згодні, щоб релігійні меншини отримали такі ж самі права на свободу віросповідання, як і давно засновані церкви. У межах християнської віри по всьому світі можна виділити величезне розмаїття різних напрямів. Якщо римо-католик, протестант і православний стануть поруч, вони знайдуть немало розбіжностей між собою. Додайте до цієї групи представника нетрадиційного християнства, наприклад члена Сім’ї, і розбіжностей буде ще більше. Але якщо ми всі любимо Ісуса Христа і поклоняємося Йому, як єдинородному Сину Бога і єдиному Спасителю людства; якщо ми приймаємо Святу Біблію, як натхнене та недоторкане Слово Бога, тоді чи не повинні ми стояти разом та підтримувати один одного у світі, який стає все більш антихристиянським за своєю сутністю?

СВОБОДА РЕЛІГІЇ: ПІДТРИМАТИ ЧИ ЗНЕХТУВАТИ?

“Кожна людина має право на свободу думки, совісті та релігії; це право передбачає свободу змінювати свою релігію або переконання...”- стаття 18, Загальної Декларації Прав Людини.

У Євангеліях ми читаємо слова Ісуса Христа, що “Не хлібом самим буде жити людина. Але кожним словом, що походить із уст Божих.” (Євангелія від Матвія 4:4) У цих простих словах, Він вчить нас великій істині. Як і хліб фізичний невід’ємний від буття, так кожний із нас повен духовної спраги, бажання та потреби знайти вічну істину, ціль у нашому житті, мету та значення нашого існування.

Ці міжнародні угоди, які проголошують свободу релігії як фундаментальне право людини є відображенням цієї духовної свідомості.

СВОБОДА В РЕЛІГІЇ: ЗІЗНАННЯ ЮРІЯ КРИВОНОВОГА

Як відомо, зразу ж після суду над лідерами Великого Білого Братства ЮСМАЛОС в їх церкві відбувся розкол. Марія Деві Христос відлучила від Церкви по суті того, хто був її архітектором і будівничим – Юрія Кривоногова (Іоана Свами).

Зараз послідовники Бога Живого в своїй Заяві, надісланій до Відділення релігієзнавства Інституту філософії НАНУ, навіть твердять, що Ю. Кривоногов був “внедрён в нашу Церковь темными силами с целью дискредитации Её в глазах общественности, а также – спровоцировать репрессии властей против нашей Церкви”. Його звинувачують в свавільному зібранні юсмаліан на Софійському майдані, в тому що, з його вини Марія Деві Христос й Іоан-Петро Другий були ув’язнені. Відтак нібито Ю. Кривоногов, як і його послідовники “никакого отношения к нашей Церкви не имеют и не имели”.

Проте серед послідовників Великого Білого Братства знайшлися такі, хто визнав незаконним рішення Бога Живого про відлучення Ю. Кривоногова від Церкви. Вони продовжували обстоювати Церкву юсмаліан в старому структурному статусі, звинувачуючи саму ж Марію Деві Христос в порушенні нею вчення “Останнього Завіту”, який, на їх думку, був даний нею один раз і змінам якимсь вже не підлягає. Очолив цю невеличку групу Костянтин Лінгурян, який назвав себе “Кессулофом”,

“Яковом Заведєєвим”, “царем Соломоном” та ін. Від імені Церкви Великого Білого Братства і нібито за погодженням з Марією Деві Христос й Іоаном Свамі він почав поширювати листівки, призначаючи дати “страшного суду”. В останній листівці такою датою є 17 лютого 2000 року.

Самовільність Лінгурияна обурила як послідовників Марії Деві Христос, які вирішили притягти його за це до судової відповідальності, так і Юрія Кривоногова (тепер – Сільвестрова), який нещодавно вийшов з ув’язнення. Сільвестров надіслав нам той гнівний лист, який він написав в жовтні цього року К. Лінгурияну з проханням припинити “коєння зла”. Подаємо деякі міркування з нього:

“Костя, - пише він, - я запрошував тебе до себе додому 21 вересня 1999 р., щоб при всіх тобі сказати, що ти ніякого відношення до мене не маєш, як і я до тебе! Ніякий я ні “пророк”, ні “вчитель”, ні “Іоан Богослов” і все те, що ти мені навів!..

Я вже не молодий і хочу решту років життя провести й прожити в спокої. Щоб завоювати цей спокій, прикладу всі свої зусилля.

Раніше в пресі часто писали, що я “гіпнотизер”, “екстрасенс” і наділений якимось “незвичайними здібностями”. Все це, звичайно, - дурниця! Інакше я б тебе давно заставив залишити мене у спокої!

Запам’ятай хорошенько: мене звать Сільвестров Юрій Андрійович (раніше – Кривоногов). За твоїми словами, мене переслідують і навіть збираються вбити! Чи не ти це? Але я не побоявся запросити тебе до себе додому, а також твоїх соратників і представників Білого Братства, щоб сказати чесно і прямо: “Я більше не вірю в Марію Деві Христос і ніякого відношення до Білого Братства не маю! А тим більше до такого “самозванця” і “провокатора”, як ти!

Знай, у мене тепер зовсім інше життя, інші погляди! І мені соромно за те марення, яке я в свій час писав! Але я вже за все це відсидів! Єдине, за чим я жалію, то це за тим, що посадив у в’язницю ні в чому невинних людей (Марію Деві Христос й Іоана-Петра Другого)?! А ти, як бачу, настирливо прагнеш загнати мене назад! Не вийде!

Я так зрозумів, що в лютому 2000 року ти плануєш мене вбити?! Але я думаю, що до того часу ти сам уже будеш відпочивати на нарах!.. Думаю, що суд ізолює суспільство від такого баламута, як справедливо ізолював свого часу мене.

Якщо тобі хочеться прославитися, то, будь-ласка, збирай людей, призначай свій “страшний суд”, оголоси себе “богом”, “пророком”, ким завгодно, хоч і “Наполеоном”! Лише не треба мене (або когось іншого) приписувати до своїх “подвигів”!

Ти уже багато разів призначав “кінець світу” і жодного разу він не відбувся. І ти знову брешеш! До якого часу ти будеш прикриватися мною у своїй брудній возні?! Якщо ти уявив себе одним із “великих”, то не ти це зробив першим! Не ти й останній!. Але при чому тут я? Який я тобі “батько”?

Сказане стосується всіх “костиних сподвижників”. Припинить всі козні від мого імені!”

Міркування колишнього лідера Церкви Велике Біле Братство цікаве в плані пізнання нових релігійних утворень. Будемо вірити в те, що його зізнання є щирим, і він знайде своє місце в житті нашого суспільства.

МАТЕРІАЛ ПІДГОТУВАВ А. КОЛОДНИЙ

Павло Павленко (Україна)

НЕТРАДИЦІЙНІ РЕЛІГІЇ: ПОГЛЯД ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ НАЦІОНАЛЬНОГО

Наше сьогодні - це час національно-культурного ренесансу, доба розбудови Української держави. В процесі переоцінок цінностей, що проголошувалися марксизмом-ленінізмом ще в недалекому минулому, відбулася певна відозміна суспільної позиції й щодо релігії. Останнє стало можливим лише завдяки здійсненню,